

Zij klemde beide handen om de verschansing en beefde over het geheele lichaam. Wat maakte haar op eens zoo angstig, dat ze wel had willen wegschuilen? Ach! haar geluk was tot nu toe een droom geweest: nu naderde het haar in werkelijkheid, onverwacht en onvermoed. Want nog eer zij van den schrik bekomen was, was de trap reeds neergedaald, de plank gelegd, stormden de komenden het groote vaarttuig op en stond hij naast haar.

„Albertine! hier ben ik! Is het goed, Albertine?”

Zij sprak niet en vroeg niets: zij zag slechts naar hem op en legde beide handen in de zijne. Hij had haar nog nooit gekust; zou hij dat nu doen, bij al die menschen? Maar hij was toch haar man!

Later lachten zij te zamen om hun wederkerige verlegenheid, maar toen Joost al de omarmingen om hem heen zag, vatte hij moed en gaf haar een kus, met een kleur als bloed. En toen vroeg zij in haar verwarring: „Wat kom je doen, Joost?”

En hij antwoordde: „Mijn vrouw halen,” en kuste haar weder.

Een uur later zaten zij naast elkander, als twee blijde kinderen, in een open rijtuigje, dat hen van den boom naar het hôtel zou brengen.

Vindt je het niet heerlijk, Albertine! dat zij mij aanboden je te ontmoet te reizen? Nu doen we toch een huwelijksreis, net als in Holland.”

Dit is nu het slot van onzen roman,” sprak zij, en hij klemde haar hand tusschen de zijnen, toen hij antwoordde: „Nee, niet het slot; eigenlijk is dit het begin, Albertine! Is het niet of wij een nieuw leven beginnen?”

Zij zweeg, te gelukkig om te spreken en hij ging voort:

„Dat je van mij hield, geloofde ik, maar mijn geluk is duizendmaal groter geworden, nu je alles hebt willen verlaten, om mij te volgen, *tot over de zee.*”



En hij antwoordde: „Mijn vrouw halen” en kuste haar weder.